

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3MCdo/18/2011
Identifikačné číslo spisu: 9011899742
Dátum vydania rozhodnutia: 13.09.2012
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2012:9011899742.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu T.I., bývajúceho v X., proti žalovaným 1/ Slovenskej republike - Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, 2/ Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 23 C 415/2002, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 30. septembra 2010 sp. zn. 4 Co 53/2010 a Okresného súdu Košice I z 8. októbra 2009 č.k. 23 C 415/2002-367, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok

- a) Krajského súdu v Košiciach z 30. septembra 2010 sp. zn. 4 Co 53/2010 a
- b) Okresného súdu Košice I z 8. októbra 2009 č.k. 23 C 415/2002-367 vo výroku, ktorým bola žalovaná 2/ zaviazaná zaplatiť žalobcovi 39 616,54 € a úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 38 281,68 € od 3. decembra 1999 do 31. decembra 2001 a zo sumy 31 096,49 € od 1. januára 2002 do zaplatenia; zároveň zrušuje výrok tohto rozsudku o trovách konania.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 8. októbra 2009 č. k. 23 C 415/2002-367 uložil žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 39 616,54 € a tiež úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 38 281,68 € od 3. decembra 1999 do 31. decembra 2001 a zo sumy 31 096,49 € od 1. januára 2002 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanej 2/ zamietol. Žalobu voči žalovanej 1/ zamietol v celom rozsahu. Rozhodol tiež o trovách konania. Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalobca sa v konaní domáhal voči štátu náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom [§ 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“)]. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že opatrením Krajskej prokuratúry v Košiciach z 5. februára 1998 sp. zn. 2KV 0053/97-262 boli podľa § 79b zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní

súdnom vo vtedy účinnom znení (ďalej len „Trestný poriadok“) zaistené peňažné prostriedky žalobcu na jeho súkromných a podnikateľských účtoch v G. banke, a.s., pobočka Košice (išlo o prostriedky vo výške 27 576,96 USD a 256 675,13 Sk), ktorú Národná banka Slovenska vyhlásila za neschopnú vyplácať vklady a zakázala jej disponovať s účtami. Zaistenie peňažných prostriedkov trvalo od 5. februára 2001 do 28. júna 2001. Po žalobcovom upozornení adresovanom orgánom činným v trestnom konaní, že je ohrozená prosperita G. banky, a.s., nedošlo z ich strany ani k zrušeniu, ani k zmene (obmedzeniu) zaistenia. Po zrušení zaistenia bola žalobcovi vyplatená len časť jeho pôvodne uložených finančných prostriedkov (216 461 Sk). Podľa názoru súdu prvého stupňa bolo v danom prípade povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zaoberať sa predmetným upozornením žalobcu. Neurobili ale žiadne opatrenia vhodné na zabezpečenie ochrany vlastníctva žalobcu, i keď túto možnosť mali a zaistením finančných prostriedkov nezanikla ich povinnosť chrániť jeho vlastníctvo, ak tak žalobca nemohol spraviť sám. Podľa názoru súdu prvého stupňa mali preto orgány činné v trestnom konaní prijať opatrenia smerujúce k ochrane vlastníctva žalobcu. Pokiaľ sa konkrétnymi možnosťami navrhovanými žalobcom nezaoberali, je dôvodné jeho tvrdenie, že mu postupom orgánu štátu bola spôsobená škoda vo výške 31 096,49 €. V danom prípade popierala svoju pasívnu vecnú legitimáciu tak žalovaná 1/, ako aj žalovaná 2/. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa žalovaná 1/ nie je pasívne legitimovaná (v rozhodujúcom čase nebola Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ústredným štátnym orgánom v zmysle § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb.), preto žalobu voči nej v celom rozsahu zamietol. Pasívne legitimovaná je žalovaná 2/, žaloba proti nej smerujúca je však opodstatnená len sčasti (viď výrokovú časť tohto rozsudku). Žalobe v opodstatnenej časti preto vyhovel, vo zvyšku ju zamietol ako bezdôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej 2/ Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. septembra 2010 sp. zn. 4 Co 53/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej vyhovujúcej časti ako aj vo výroku o trovách konania potvrdil. Rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že sú dané dôvody pre potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.), a to tak vo vzťahu k otázke výšky priznanej sumy, ako aj pasívnej legitimácie účastníkov na žalovanej strane. Podľa názoru odvolacieho súdu dospel prvostupňový súd k správne mu záveru, že ak peňažné prostriedky žalobcu boli v ohrození, bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní zaoberať sa upozornením žalobcu, že situácia banky je zlá a jeho peňažné vklady v nej sú ohrozené. Keďže napriek tomu neprijali opatrenia zabezpečujúce ohrozené prostriedky žalobcu, došlo na strane žalobcu ku škode vo výške vyčíslennej súdom prvého stupňa. Vzhľadom na to odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti potvrdil.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na základe podnetu žalovanej 2/ napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a tiež odvolaním napadnuté výroky rozsudku súdu prvého stupňa mimoriadnym dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že nimi bol porušený zákon. Uviedol, že v konaní došlo k inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Poukázal na § 79b ods. 1 a 4 Trestného poriadku a zdôraznil, že súdy oboch nižších stupňov nijakým spôsobom nevyhodnotili, akým nesprávnym úradným postupom prokuratúry v zmysle ustanovenia § 18 zákona č. 58/1969 Zb. vznikla žalobcovi škoda a aká bola príčinná súvislosť medzi takýmto (bližšie nešpecifikovaným) postupom a vznikom žalobcovej škody. Štát in generale zodpovedá za (každú) škodu, ktorá vznikla v súvislosti s vedením trestného stíhania, a pre vznik jeho zodpovednosti za škodu je vždy nevyhnutný určitý predpoklad, napríklad nezákonnosť, prieťahy, zjavná bezdôvodnosť a iné. Podľa názoru generálneho prokurátora bolo v predmetnom konaní dostatočne skutkovo vymedzené, že úkony vykonané v trestnom stíhaní v podobe opatrenia prokurátora o zaistení finančných prostriedkov na účte žalobcu nemožno klasifikovať ako nesprávny úradný postup. Aby bolo možné určitý úradný postup kvalifikovať ako nesprávny, musí byť normatívne záväzne predpísaný ten postup orgánu štátu, ktorý je správny. Pokiaľ súdy dospeli k záveru, že postup prokuratúry v danej veci vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, mali vysvetliť, aký mal byť jej správny, zákonu zodpovedajúci postup. V danom prípade záver o nesprávnom úradnom postupe

prichádzal do úvahy, len ak by existovala právna možnosť realizovať požiadavku žalobcu obsiahnutú v jeho upozornení (presunúť zaistené peňažné prostriedky do inej banky). Trestný poriadok však prokurátorovi umožňoval iba zaistenie buď zrušiť alebo predmetnej žiadosti nevyhovieť. Prvá alternatíva v danom prípade neprichádzala do úvahy, lebo vtedy aktuálny stav trestného konania ju neodôvodňoval. Zvolená bola preto druhá alternatíva. Prokurátor v rámci svojich zákonom daných kompetencií, ktoré nemohol prekročiť, nemal právnu možnosť disponovať s prostriedkami žalobcu uloženými na bankovom účte, ani prikázať banke, aby ich previedla na iný účet. Z týchto dôvodov dospel generálny prokurátor k záveru, že pokiaľ prokurátor nereagoval na danú žiadosť žalobcu, nemožno postup prokurátora považovať za nesprávny úradný postup v zmysle § 18 zákona č. 58/1969 Zb. Ak súdy dospeli k záveru, že prokurátor mal vykonať akékoľvek opatrenia smerujúce k ochrane vlastníctva žalobcu v dôsledku platobnej neschopnosti banky, mali konkretizovať, o aké zákonom upravené opatrenia malo ísť; skutočnosť, že súdy nepoukázali na zákonné ustanovenie upravujúce povinnosť, ktorú (podľa ich názoru) prokurátor nesplnil, len potvrdzuje to, že prokurátor žiadnu takú povinnosť nemal. Preto ani nemožno ustáliť, v akej príčinnej súvislosti je súdmi nešpecifikované a nekonkretizované porušenie povinností prokurátora s nesprávnym úradným postupom a so vznikom žalobcom tvrdenej škody. Dôvodnosť podania mimoriadneho dovolania vyplýva aj z toho, že súd sa nevysporiadal s posúdením vzniku škody. Predmetom sporu je náhrada škody v režime zákona č. 58/1969 Zb., žalobca si na takto vzniknutú škodu uplatnil nárok aj v konkurznom konaní. Keďže konkurzné konanie nebolo do rozhodnutia súdov v konaní o náhradu škody skončené, nebolo (ešte) možné uzavrieť, či žalobcovi škoda vznikla alebo nevznikla (prípadne v akej výške). Odvolací súd sa tiež nijakým spôsobom nevysporiadal s námietkou odvolateľky, že žalobcovi nemožno priznať úroky z omeškania. Ani z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania nie je zrejmé, z akých skutočností vychádzal a akými úvahami sa pri tom riadil; súd iba konštatoval, že príslušenstvo podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal zo sumy 38 281,68 € od 3. decembra 1999 do 31. decembra 2001, kedy Fond na ochranu vkladov poskytol žalobcovi sumu 7 185,19 €. Generálny prokurátor namietol existenciu inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f písm. b/ O.s.p.) tiež vo vzťahu k rozhodnutiam súdov o trovách konania.

Účastníci konania sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor (§ 243e ods. 1 O.s.p.) v lehote jedného roka (§ 243g O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré môže napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnuté rozhodnutia bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené.

Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dôvody, ktoré môže generálny prokurátor úspešne uplatniť v procesne prípustnom mimoriadnom dovolaní. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Na výskyt procesných väd konania vymenovaných v § 237 O.s.p. a tiež tzv. iných procesných väd konania majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci prihliada najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní bez zreteľa na to, či boli alebo neboli generálnym prokurátorom uplatnené (viď § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.).

1. So zreteľom na § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. najvyšší súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p. O vady tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vyľúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Generálny prokurátor vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nenamietal a v konaní o mimoriadnom dovolaní takého procesné vady nevyšli najavo.

2. Mimoriadne dovolanie napadnutým rozsudkom vytýka ich nepreskúmateľnosť. V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu, publikovaného pod R 111/1998, je generálnym prokurátorom vytýkané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu kvalifikované ako tzv. iná vada konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., resp. § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Najvyšší súd pripomína, že rozhodnutie súdu (až na výnimky - viď napr. § 157 ods. 4 O.s.p. alebo § 219 ods. 2 O.s.p.) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozsudku podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku; zákon mu ukladá vyporiadať sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a svoj myšlienkový postup dostatočne vysvetliť s poukazom na rozhodujúce skutkové okolnosti a tiež ich právne posúdenie. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzí po skutkovej stránke predmet konania a následne podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako interpretoval aplikované ustanovenia a prečo pod ne podriadil zistený skutkový stav. V rozhodnutí súdu musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu vo všetkých otázkach, ktoré sú pre posúdenie veci významné. Ak rozhodnutie súdu nemá uvedené náležitosti, je nepreskúmateľné.

V prejednávanej veci sa žalobca voči štátu domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní (§ 18 zákona č. 58/1969 Zb.). Zákon č. 58/1969 Zb. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (viď § 20 zákona č. 58/1969 Zb.).

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, a to: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. Zákon č. 58/1969 Zb. v ustanovení § 18 bližšie nevysvetľuje, čo treba rozumieť pod nesprávnym úradným postupom. Bezpochyby ale nesprávnym úradným postupom môže byť akýkoľvek postup štátneho orgánu pri výkone jeho právomoci, pokiaľ pri ňom alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami. Nesprávnym úradným postupom je teda postup (tých, ktorí plnia úlohy štátneho orgánu - viď § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.), ktorým štátny orgán porušil určitú konkrétnu povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy a postupoval nie tak, ako mu to prikazoval alebo umožňoval ten-ktorý všeobecne záväzný právny predpis, ale v rozpore s pravidlom vyplývajúcim z tohto právneho predpisu.

Zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

Napokon, zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. O vzťah príčinnej súvislosti (vzťah príčiny a následku) medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak by škoda inak (nebyť nesprávneho úradného postupu) nevznikla. Ak by príčinou

vzniku majetkovej ujmy bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane.

Súdy nižších stupňov dospeli k záveru, že preskúmanej veci sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, dostatočne ale nevysvetlili, v čom spočíva ich danosť.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom generálneho prokurátora, že nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup prokurátora v preskúmanej veci bol nesprávny, je normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že prokurátor tento postup nezachoval. V predmetnom konaní žalobca netvrdil, že by samo zaistenie jeho finančných prostriedkov bolo nesprávnym úradným postupom; namietal, že prokurátor nereagoval primerane na jeho upozornenie o ohrození prosperity banky, v ktorej boli zaistené finančné prostriedky. Pri posudzovaní opodstatnenosti tohto tvrdenia bolo potrebné zohľadniť § 79b ods. 1 a 4 Trestného poriadku vymedzujúci podmienky, za ktorých môže prokurátor zrušiť alebo obmedziť existujúce zaistenie peňazí na účte v banke. Súdy nižších stupňov konštatovali, že prokurátor sa dopustil nesprávneho úradného postupu, v odôvodneniach svojich rozhodnutí ale nevysvetlili, konkrétne ktoré ustanovenia prokurátor porušil (nerešpektoval) a aký mal byť podľa ich názoru správny (zákonu zodpovedajúci) postup prokurátora po doručení predmetného upozornenia. Odôvodnenia ich rozhodnutí nekonkretizujú, podľa ktorého ustanovenia a akého všeobecne záväzného právneho predpisu mal prokurátor konať tak, aby jeho postup nebol súdmi považovaný za nesprávny úradný postup a aby nedošlo ku škode, náhrady ktorej sa žalobca domáhal. Nevysvetleným v odôvodneniach ich rozhodnutí teda zostalo predovšetkým to, konkrétne ktorú (z ktorého ustanovenia vyplývajúcu) povinnosť prokurátor nespĺnil. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že myšlienkový postup súdov nie je dostatočne vysvetlený a ich rozhodnutia sú v tomto smere nepreskúmateľné.

Súdy v danej veci nepodali zrozumiteľný a jasný výklad ani pokiaľ ide o podstatu údajnej žalobcovej škody. Zo spisu vyplýva, že žalobca podal žalobu o náhradu škody, okrem toho ale uplatnil svoje nároky voči banke v konkurznom konaní (viď medziiným str. 7 rozsudku súdu prvého stupňa). So zreteľom na to mali súdy uviesť, na akom podklade bolo možné pred jeho právoplatným skončením konkurzného konania ustáliť, že u žalobcu nastala škoda (a v akej výške), navyše škoda, za ktorú by zodpovedal štát (§ 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Súdy v tomto smere svoj myšlienkový postup adekvátne neodôvodnili a obmedzili sa len na výpočet finančnej straty, ktorú žalobca v danom prípade zaznamenal. V dôsledku toho odôvodnenia ich rozhodnutí nezodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom na to, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov sú v danej veci nepreskúmateľné tak pokiaľ ide o prvý z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu (nesprávny úradný postup), ako aj druhý z predpokladov tejto zodpovednosti (vznik škody), neodôvodnenými zostali aj závery súdov o existencii príčinnej súvislosti medzi postupom prokurátora a vznikom žalobcom tvrdenej škody.

K vyššie uvedenému najvyšší súd dodáva, že generálny prokurátor opodstatnene namieta aj to, že súd prvého stupňa nevysvetlil, z čoho vyvodil záver, že žalobcovi patrí úrok z omeškania (súd iba skonštatoval, že ide o príslušenstvo podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a že ho priznal zo sumy 38 281,68 € od 3. decembra 1999 do 31. decembra 2001, kedy žalobcovi Fond na ochranu vkladov poskytol sumu 7 185,19 €); námietkou odvolateľky, že žalobcovi nemožno priznať úroky z omeškania, sa odvolací súd nezaoberal.

So zreteľom na konštatovanie, že napadnuté rozhodnutia nie sú vo vyššie uvedenom zmysle dostatočne preskúmateľné, najvyšší súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu a v ňom obsiahnutému návrhu generálneho prokurátora zrušiť rozhodnutia, proti ktorým smeroval tento mimoriadny opravný prostriedok.

3. V mimoriadnom dovolaní sa uvádza aj § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., ktorý upravuje samostatný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania - nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je

činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Najvyšším súdom v bode 2. odôvodnenia tohto uznesenia konštatovaná tzv. iná vada neumožňovala v konaní o mimoriadnom dovolaní preskúmať, či napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Z týchto dôvodov najvyšší súd zrušil rozsudky prvostupňového a odvolacieho súdu v rozsahu napadnutom mimoriadnym dovolaním a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o mimoriadnom dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a konania o mimoriadnom dovolaní (viď primerane § 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.